

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Irma Lorenc
Protokolant:	sekr. sądowy Anna Gnidzińska

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2016 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko R. Z.

o zapłatę

I. uchyla wyrok zaoczny wydany w niniejszej sprawie w dniu 1 czerwca 2016 r. wobec pozwanej R. Z.;

II. zasądza od pozwanej R.Z.na rzecz powoda (...) w W.kwotę 7.903,09 zł (siedem tysięcy dziewięćset trzy złote dziewięć groszy) oraz odsetki ustawowe za opóźnienie liczone od kwot:

- 6.658 zł (sześć tysięcy sześćset pięćdziesiąt osiem złotych) – od dnia 28 października 2014 r. do dnia 23 listopada 2016 r. - stanowiące kwotę 1.097,28 zł (jeden tysiąc dziewięćdziesiąt siedem złotych dwadzieścia osiem groszy),

- 1.245,09 zł (jeden tysiąc dwieście czterdzieści pięć złotych dziewięć groszy) – od dnia 10 czerwca 2016 r. do dnia 23 listopada 2016 r. - stanowiące kwotę 39,88 zł (trzydzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt osiem groszy),

in solidum z P. Z., od którego należności te zasądzone wyrokiem zaocznym wskazanym w punkcie I sentencji;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. rozkłada sumę należności zasądzonych w punkcie II wyroku, to jest kwotę 9.040,35 zł (dziewięć tysięcy czterdzieści złotych trzydzieści pięć groszy), na trzydzieści sześć rat, przy czym wysokość pierwszych trzydziestu pięciu rat ustala na kwoty po 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych), a ostatniej raty na kwotę 295,35 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych trzydzieści pięć groszy), płatne do ostatniego dnia danego miesiąca, poczynając od dnia 30 listopada 2016 r. wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat;

V. nie obciąża pozwanej kosztami postępowania należnymi stronie powodowej;

VI. przyznaje adwokatowi M. P. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 2.952 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote), w tym 23% podatku od towarów i usług, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

UZASADNIENIE

w postępowaniu zwykłym

W dniu 9 lutego 2016 r. powód (...) w W. wniósł o zasądzenie solidarnie od pozwanych R.Z. i P. Z. kwoty 7.903,09 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot: 6.858 zł od 28 października 2014 r. i 1.045,09 zł od 15 stycznia 2015 r. oraz kosztami postępowania. Powód wskazał, że w oparciu o art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych, dochodzi zwrotu wypłaconego świadczenia na rzecz poszkodowanego na podstawie art. 98 ust. 1 ww. ustawy i poniesionych kosztów, za szkodę spowodowaną nieubezpieczonym w zakresie OC pojazdem pozwanej w dniu 19 kwietnia 2014 r. przez sprawcę w osobie pozwanego.

W piśmie procesowym z dnia 1 kwietnia 2016 r. powód wskazał dodatkowo, że z tytułu przedmiotowej szkody wypłacił 6.200 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony motocykl, 458 zł tytułem odszkodowania za uszkodzoną kurtkę, buty, spodnie i kask, 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia dla poszkodowanego, 45,09 zł tytułem kosztów leczenia i 200 zł tytułem zwrotu kosztów likwidacji szkody.

W wyroku zaocznym z dnia 1 czerwca 2015 r. Sąd zasądził od pozwanych in solidum na rzecz powoda kwotę 7.903,09 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 6.858 zł od 28 października 2014 r. i 1.045,09 zł od 15 stycznia 2015 r. (pkt I), zasądził od pozwanych in solidum na rzecz powoda koszty postępowania w kwocie 1.906 zł (pkt II) i nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności (pkt III).

Wyrok ten uprawomocnił się wobec pozwanego.

Pozwana natomiast wniosła sprzeciw od ww. wyroku, w którym wskazała, że nie zgadza się z jego treścią, ponieważ nie zawierała umowy z powodem i nie jest jego dłużnikiem, zaś treść wyroku jest dla niej niezrozumiała.

W odpowiedzi na sprzeciw od wyroku zaocznego z dnia 20 września 2016 r. powód podtrzymał powództwo.

W piśmie procesowym z dnia 4 października 2016 r. złożonym na rozprawie w dniu 5 października 2016 r. pozwana wniosła o uchylenie wyroku zaocznego i oddalenie powództwa, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania, ewentualnie przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej jej z urzędu, jak również nieobciążanie pozwanej kosztami rozprawy zaocznej i sprzeciwu. Z ostrożności pozwana wniosła o rozłożenie zasądzanego świadczenia na raty, nie wyższe niż 100 zł, z uwagi na stan majątkowy pozwanej. Pozwana zakwestionowała powództwo co do zasady i wysokości, a także podważyła prawidłowość żądania odsetek za opóźnienie od daty wcześniejszej niż dzień doręczenia pozwu. Pozwana wskazała, że była objęta ubezpieczeniem OC na podstawie klauzuli prolongacyjnej, zwracając uwagę na błędy w jej imieniu w dokumentacji mającej ewidencjonować okresy ubezpieczenia. Pozwana zarzuciła niewykazanie, iż powód przekazał poszkodowanemu kwoty składające się na sporną należność, a także, że postępowanie mandatowe dotyczące zdarzenia szkodowego zakończyło się.

Pismem procesowym z dnia 24 października 2016 r. wywodziła, że błąd w imieniu pozwanej w dokumentacji ewidencyjnej jest tzw. literówką, natomiast z innych danych wynika, że chodzi w niej o pozwaną. Powódka zarzuciła, że to pozwana powinna wykazać, że postępowanie mandatowe nie zakończyło się, jednocześnie przedstawiając potwierdzenia przelewu świadczeń na rzecz poszkodowanego.

W piśmie procesowym z dnia 28 października 2016 r. pozwana wyjaśniła, że kwestionuje powództwo co do zasady, a wobec przedłożenia potwierdzeń przelewu nie kwestionuje go co do wysokości, lecz podtrzymuje stanowisko, w którym odsetki winny być ewentualnie zasądzone od doręczenia pozwanej odpisu pozwu.

Na rozprawie w dniu 16 listopada 2016 r. pozwana wnosila i wywodziła jak dotychczas.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana R. Z. jest właścicielką samochodu marki C. (...) nr rej. (...). W dniu 19 kwietnia 2014 r. pozwana użyczyła swój pojazd swemu synowi – P. Z.. P. Z. kierując samochodem pozwanej nie udzielił pierwszeństwa przejazdu i spowodował zderzenie boczne z motocyklem marki Y. nr rej. (...), kierowanym przez R. R. (2). W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ ww. motocykl oraz ubiór motocyklowy R. R. (2), a on sam doznał obrażeń ciała.

W dacie zdarzenia pozwana nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody związane z ruchem należącego do niej pojazdu, albowiem umowa zawarta w tym zakresie na okres od 23 września 2012 r. do 22 września 2013 r. nie uległa przedłużeniu na kolejny rok, z uwagi na nieuregulowanie w całości przez pozwaną składki za ww. okres.

(...)w W.przyznał, a następnie wypłacił R. R. (2):

- w dniu 1 sierpnia 2014 r. kwotę 6.200 zł odszkodowania za szkodę wyrządzoną w motocyklu oraz 458 zł odszkodowania za uszkodzone spodnie, kurtkę, buty i kask,

- w dniu 29 września 2014 r. 1.000 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i 45,09 zł odszkodowania z tytułu kosztów leczenia.

Pismem z dnia 3 września 2014 r., doręczonym 12 września 2014 r., powód wezwał pozwaną do zwrotu kwoty 6.858 zł, w terminie 30 dni.

W dniu 19 listopada 2014 r. powód sporządził pismo z wezwaniem pozwanej do zapłaty dalszej kwoty 1.045,09 zł wypłaconej tytułem zadośćuczynienia i kosztów leczenia, w terminie 30 dni.

W dniu 4 kwietnia 2016 r. powód wypłacił (...) Spółce akcyjnej w S. 200 zł jako zwrot kosztów likwidacji szkody.

Dowody:

- notatka informacyjna k. 27

- informacja o zawartych umowach ubezpieczenia k. 28-29

- wiadomość e- mail k. 42

- decyzje z dnia 29.07.2014 r. k. 30, 31

- wycena k. 43

- faktura k. 32

- potwierdzenia przelewu k. 151-152, 153, 154

- wezwanie do zapłaty z dnia 3.09.2014 r. z potwierdzeniem odbioru k. 33

- pismo z dnia 26.09.2014 r. k. 35

- wezwanie do zapłaty z dnia 19.11.2014 r. k. 36

- przesłuchanie pozwanego k. 168-169

- przesłuchanie pozwanej k. 169-170

Pozwana R. Z. ma 81 lat. Prowadzi wspólne gospodarstwo domowe z mężem, który przebył dwa udary mózgu. Mąż pozwanej, który zajmuje się sprawami dotyczącymi ubezpieczenia pojazdu powódki, z niewiadomych przyczyn nie dopełnił obowiązku zawarcia umowy na okres przypadający po 22 września 2013 r.

Pozwana przeżyła operację usunięcia zaćmy obu oczu, której niezadowalający efekt poprawiany był zabiegiem laserowym na jedno oko – obecnie pozwana oczekuje na analogiczny zabieg dotyczący drugiego oka. Pozwana leczy się u kardiologa, ortopedy, okulisty. Ma schodzenia kręgosłupa, zwyrodnienie stawów i kolana, porusza się o kuli. Pozwana otrzymuje emeryturę w wysokości 860 zł, po potrąceniach komorniczych, a jej mąż w wysokości 1.300 zł.

Pozwana i jej mąż spłacają raty kredytu w (...) Bank S.A. w wysokości 54,10 zł miesięcznie, w (...) im. (...) w G. w wysokości 230 zł miesięcznie, a także w (...) Finanse S.A. w kwocie 65,83 zł i 116,68 zł. Ponadto rodzina ta uiszcza co dwa miesiące ok. 210 zł za energię elektryczną i 70 zł za gaz, ok. 74 zł za telefon, 90 zł za telewizję kablową. Pozwana wydaje ok. 200 zł na zakup leków.

Dowody:

- potwierdzenia wpłaty k. 128, 129, 130, 131, 133, 134, 135, 136
- faktura k. 132
- przesłuchanie pozwanego k. 168-169
- przesłuchanie pozwanej k. 169-170

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w znacznej mierze zasadne.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowił art. 110 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2013 r., poz. 392 j.t.), zgodnie z którym z chwilą wypłaty przez Fundusz odszkodowania, w przypadkach określonych w art. 98 ust. 1 pkt 3 i ust. 1a, sprawca szkody i osoba, która nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego, o którym mowa w art. 4 pkt 1 i 2, są obowiązani do zwrotu Funduszowi spełnionego świadczenia i poniesionych kosztów.

W przedmiotowej sprawie powód wskazywał, że do wypłaty dochodzonej pozwem kwoty doszło w sytuacji opisanej w art. 98 ust. 1 pkt 3 lit. a) ww. ustawy - zaspokoił roszczenia z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego za szkodę powstałą na mieniu i osobie, gdy posiadacz zidentyfikowanego pojazdu mechanicznego, którego ruchem szkodę tą wyrządzono, nie był ubezpieczony obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Pozwana w toku postępowania podnosiła, iż w dacie zdarzenia szkodowego była ubezpieczona obowiązkowym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, z mocy tzw. klauzuli prolongacyjnej. Bezsporne w niniejszej sprawie było, iż takie ubezpieczenie pozwana posiadała w okresie od 23 września 2012 r. do 22 września 2013 r. W istocie, zgodnie z art. 28 ust. 1 cyt. ustawy, jeżeli posiadacz pojazdu mechanicznego nie później niż na jeden dzień przed upływem okresu 12 miesięcy, na który umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych została zawarta, nie powiadomi na piśmie zakładu ubezpieczeń o jej wypowiedzeniu, uważa się, że została zawarta następna umowa na kolejne 12 miesięcy, z zastrzeżeniem ust. 2. Z art. 28 ust. 2 pkt 1) tej ustawy wynika natomiast, że zawarcie następnej umowy nie następuje, pomimo braku powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli nie została opłacona w całości określona w umowie składka za mijający okres 12 miesięcy. W świetle informacji udzielonej powodowi przez (...) S.A. w S., pozwana opłaciła za wskazany wyżej okres ubezpieczenia jedną z czterech rat składki ubezpieczenia, przy czym faktu przeciwnego – zapłaty całości składki – pozwana nie wykazała. W tej sytuacji należało przyjąć, że nie doszło do zawarcia umowy na kolejny okres ubezpieczenia. Z informacji o przebiegu ubezpieczenia dołączonej do pisma procesowego powoda z dnia 1 kwietnia 2016 r. wynika, że kolejną umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC

pozwana zawarła dopiero na okres od 18 czerwca 2014 r. do 17 czerwca 2015 r., a zatem w dacie zdarzenia szkodowego, tj. w dniu 19 kwietnia 2014 r. takiego ubezpieczenia nie posiadała.

Bez znaczenia dla sprawy było, iż w dokumentacji dotyczącej przebiegu ubezpieczenia posłużono się błędnym imieniem pozwanej (...), skoro jednocześnie ujęto w niej prawidłowy numer PESEL pozwanej, czy adres miejsca zamieszkania. Należy podkreślić, że to na pozwanej, zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar wykazania posiadania ubezpieczenia OC w dacie szkody, któremu nie sprostała.

Zgodnie z art. 23 ust. 1 ww. ustawy posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. W świetle art. 336 k.c. posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny). Pozwana jako właściciel pojazdu niewątpliwie jest jego posiadaczem, albowiem posiadanie jest zgodnie z art. 140 k.c. jednym z atrybutów prawa własności - zatem pozwana miała obowiązek zawrzeć umowę przedmiotowego ubezpieczenia.

Powód posiadał tym samym wobec pozwanej jako osoby, która nie dopełniła obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego oraz pozwanego, jako sprawcy szkody, roszczenie o zwrot spełnionego świadczenia oraz poniesionych kosztów, o którym mowa w art. 110 ust. 1 przywoływanej ustawy.

Ostatecznie pozwana nie kwestionowała odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. On sam przesłuchany na ostatniej rozprawie przyznał, iż do szkody doszło z jego winy, jak również, że nie podejmował działań zmierzających do podważenia prawidłowości ukarania go mandatem karnym za popełnione wówczas wykroczenie. Pozwana nie zaprzeczała również temu, by w wyniku zdarzenia doszło do szkody w mieniu, a także na osobie R. R. (2), a finalnie – również wysokości należnego mu odszkodowania i zadośćuczynienia. Po przedłożeniu przez powoda dowodów przelewu należności przyznanych w toku postępowania likwidacyjnego, pozwana nie kwestionowała już faktu wypłaty świadczeń dochodzonych pozwem. Uwzględniając to, iż okoliczności te stały się bezsporne, a nadto poparto je dowodami z dokumentów – decyzjami ws. odszkodowania, fakturą z dnia 29 sierpnia 2014 r. oraz potwierdzeniami przelewu - przyjęć należało, iż powód wypłacił R. R. (2) w dniu 1 sierpnia 2014 r. kwotę 6.200 zł odszkodowania za szkodę wyrządzoną w motocyklu oraz 458 zł odszkodowania za uszkodzone spodnie, kurtkę, buty i kask, w dniu w dniu 29 września 2014 r. 1.000 zł zadośćuczynienia za doznaną krzywdę i 45,09 zł odszkodowania z tytułu kosztów leczenia, a w dniu 4 kwietnia 2016 r. powód wypłacił (...) Spółce akcyjnej w S. 200 zł jako zwrot kosztów likwidacji szkody. Zatem w dniu 1 sierpnia 2014 r. powstało roszczenie powoda o zapłatę łącznie 6.658 zł, w dniu 29 września 2014 r. – 1.045,09 zł, a w dniu 4 kwietnia 2016 r. – 200 zł.

Zważywszy, że termin zaspokojenia tych roszczeń nie został oznaczony w przepisach ww. ustawy, ani nie wynikał z właściwości zobowiązania, pozwana zobowiązana była je zaspokoić niezwłocznie po otrzymaniu od powódki wezwania do zapłaty wypłaconych świadczeń, zgodnie z art. 455 k.c.

Powód pismem z dnia 3 września 2014 r., doręczonym 12 września 2014 r., wezwał pozwaną do zwrotu kwoty 6.858 zł, w terminie 30 dni. Na kwotę tą składało się 6.200 zł odszkodowania za szkodę wyrządzoną w motocyklu oraz 458 zł odszkodowania za uszkodzone spodnie, kurtkę, buty i kask, jak również 200 zł tytułem kosztów (...) S.A. W piśmie tym powód skutecznie wezwał pozwaną jedynie do zapłaty kwot 6.200 zł i 458 zł, albowiem wówczas jeszcze nie przysługiwało mu roszczenie o zwrot 200 zł – ono powstało dopiero w dniu 4 kwietnia 2016 r., a zatem po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie. W piśmie tym powód wyznaczył pozwanej termin 30 dni na zapłatę, który to termin upłynął 12 października 2014 r. Od dnia następnego pozwana zatem pozostaje w opóźnieniu w zapłacie kwoty 6.658 zł zgodnie z art. 476 k.c. Z kolei wezwanie pozwanej do zapłaty 200 zł stało się skuteczne dopiero z chwilą doręczenia odpisu pozwu w niniejszej sprawie, a to nastąpiło 10 maja 2016 r. Skoro powód już w ww. piśmie wyznaczył pozwanej 30 dni na zaspokojenie roszczenia, pozwana zobowiązana była zapłacić 200 zł do 9 maja 2016 r. Od dnia następnego pozwana pozostaje tym samym w opóźnieniu w zapłacie 200 zł, stosownie do art. 476 k.c.

W dniu 19 listopada 2014 r. powód sporządził pismo z wezwaniem pozwanej do zapłaty dalszej kwoty 1.045,09 zł wypłaconej tytułem zadośćuczynienia i kosztów leczenia, w terminie 30 dni. Nie przedstawił jednak potwierdzenia doręczenia pozwanej tego pisma, ani nawet – jego nadania. Również w tym przypadku należało przyjąć, że wezwanie to doręczono pozwanej wraz z odpisem pozwu, a zatem termin zapłaty tej kwoty przypadał na dzień 9 maja 2016 r. , tym samym od dnia następnego – zgodnie z art. 476 k.c. pozwana popadła w opóźnienie w jej zapłacie.

Powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 6.858 zł od dnia 28 października 2014 r., a od kwoty 1.045,09 zł od dnia 15 stycznia 2015 r. Żądanie to co do zasady znajdowało podstawę w art. 481 § 1 i 2 k.c. Od kwoty 6.658 zł powód miał prawo żądać odsetek od dnia 13 października 2014 r., jednak Sąd będąc związany granicami pozwu zasądził je od dnia 28 października 2014 r. Natomiast od kwoty 200 zł i 1.045,09 zł, łącznie 1.245,09 zł odsetki te biegly od dnia 10 maja 2015 r., a nie jak żądał powód – co do odsetek ustawowych za okres wcześniejszy powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 347 zd. 1 k.p.c. po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd wydaje wyrok, którym wyrok zaoczny w całości lub części utrzymuje w mocy albo uchyla go i orzeka o żądaniu pozwu, bądź też pozew odrzuca lub postępowanie umarza.

Z uwagi na to, iż na skutek wniesienia przez pozwaną sprzeciwu od wydanego w niniejszej sprawie w dniu 1 czerwca 2016 r. wyroku zaocznego zasła konieczność zmodyfikowania wydanego względem pozwanej rozstrzygnięcia, w punkcie I wyroku Sąd uchylił wyrok zaoczny wobec pozwanej.

W punkcie II zasądził od pozwanej na rzecz powoda sumę wypłaconych przez niego świadczeń z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 6.658 zł od 28 października 2014 r. i od kwoty 1.245,09 zł od 10 maja 2016 r., nawiązując do odpowiedzialności pozwanej in solidum z pozwanym, co do którego orzeczono prawomocnie ww. wyrokiem zaocznym.

Sąd odsetki te zasądził do dnia wyroku, z uwagi na to, iż uznał za zasadny wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzonych należności na raty.

W pozostałym zakresie, co do części roszczenia odsetkowego, w punkcie III wyroku powództwo zostało oddalone.

W punkcie IV wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 320 k.p.c., zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Sąd miał przy tym na uwadze, iż do niedopełnienia obowiązku zawarcia umowy ubezpieczenia OC doszło z powodu zaniechania ze strony małżonka pozwanej, wywołanego jego wiekiem i stanem zdrowia, nie mającego charakteru celowego. Również z uwagi na zaawansowany wiek i zły stan zdrowia pozwana nie przejawiała dostatecznej świadomości prawnej w tym zakresie. Sąd wziął pod uwagę także to, że to nie pozwana była sprawcą szkody, bezpośrednio odpowiedzialnym za jej wyrządzenie. Jednocześnie uwzględniając wysokość dochodów pozwanej oraz poziom jej stałych zobowiązań, Sąd uznał, że spełnienie jednorazowo świadczenia zasądzonego na rzecz powoda, które wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi tylko do dnia wyrokowania stanowiło łącznie 9.040,35 zł, byłoby niemożliwe. Z tych względów, celem umożliwienia pozwanej dobrowolnej spłaty zobowiązania, Sąd zdecydował o rozłożeniu go na raty, przy czym zważył, iż określenie rat na wnioskowanym przez pozwaną poziomie 100 zł miesięcznie odroczyłoby nadmiernie w czasie zaspokojenie słusznych roszczeń powoda . Zatem mając na względzie również interes wierzyciela Sąd rozłożył płatność na trzy lata, ustalając wysokość pierwszych trzydziestu pięciu rat na 250 zł miesięcznie, a ostatniej, wyrównawczej na kwotę 295,35 zł, płatnych do ostatniego dnia danego miesiąca, poczynając od 30 listopada 2016 r. Jednocześnie Sąd zastrzegł, iż w przypadku uchybienia terminowi płatności którejkolwiek z rat, pozwana winna zapłacić odsetki ustawowe za opóźnienie.

Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. W ocenie Sądu, biorąc pod uwagę okoliczności, w których

powstało roszczenie wobec pozwanej, jak również wiek, stan zdrowia i status materialny pozwanej, obciążenie jej kosztami postępowania sprzeciwiałoby się zasadom słuszności. Z tych przyczyn orzeczono jak w punkcie V wyroku.

W punkcie VI wyroku przyznano pełnomocnikowi pozwanej z urzędu koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanej, których kwotę określono na podstawie § 4 ust. 1 i 3 oraz § 8 pkt 4) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.